

Jørn Jespersen (SF):

Også denne sag er jo om ikke affødt af, så i hvert fald aktualiseret af blødersagen. Vi synes, det er tragisk, at der skal en sådan sag til, før et flertal i Folketinget – forhåbentlig – får taget sig sammen til at få løst problemet med en erstatningsordning for medicinskader.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være at sige til fru Ester Larsen og Venstre, at hvis det var så nemt at løse dette problem, kunne det undre, at Venstre og fru Ester Larsen i en tidligere situation, hvor man har siddet ganske tæt på muligheden for det, ikke har fået løst det.

Det er jo aftalt mellem alle partier, at der kommer et regeringsudspil; det er på trapperne, og det vil vi forholde os til, når det kommer. Vi håber, det bliver betydelig bedre end det, der ligger her fra Venstres side.

Vi er nemlig imod Venstres finansieringsmodel. Vi er helt på linje med Det Konservative Folkeparti og synes, det er forkert og umoralsk, at forbrugerne skal betale for skader, der er forårsaget af produkter fra en fabrikant, der bliver holdt skadesløs. Vi mener, at man burde lægge finansieringen af fonden på fabrikanterne, på producenterne.

I den sammenhæng vil jeg godt sige, at det er vores opfattelse, at man i Justitsministeriet fortolker EF's produktansvarsdirektiv alt for stramt.

Det er helt sikkert rigtigt, at man i henhold til EF's produktansvarsdirektiv ikke kan udvide erstatningspligten ved en civil retssag, hvad enten det er fonden eller den enkelte patient eller patientgruppe, der fører den, men for os at se er der i EF's produktansvarsdirektiv intet til hinder for, at man kunne pålægge fabrikanter, såvel hjemlige som udenlandske, at bidrage til en fond. Så vidt vi ved, er det også det, man gør i andre lande inden for EU.

I den sammenhæng vil jeg godt bede sundhedsministeren om en oplysning, nemlig om det ikke er sådan, at man i f.eks. Tyskland og Norge, der jo også er omfattet af disse her regler via EØS-aftalen, har en lovpligtig bidragspligt for fabrikanterne til en tilsvarende form for forsikringsordning. Og hvis det er rigtigt, at man har det i de lande, der jo er omfattet af de samme EF-direktiver, som Danmark er, hvordan kan det så være, at man ikke kan gennemføre det i Danmark?

Jeg synes også, det i forbindelse med det her forslag er værd at gøre Venstre opmærksom på, at man lægger op til, at staten skal skyde penge

ind, hvis fondens kapital ikke er stor nok. Her ser vi altså et eksempel på, at Venstre er parat til at bruge skatteyderpenge, offentlige midler, til at erstatte skader forårsaget af medicinfabrikanter. Det harmonerer ikke helt med den profil, Venstre ellers plejer at fremstille sig med, nemlig en meget stor påholdenhed med de offentlige midler. Her bliver der altså, hvis Venstres forslag skulle blive vedtaget, indført et nyt område, hvor pengene kan fosse ud af statskassen.

Vi har moret os en lille smule over bemærkningerne i Venstres beslutningsforslag om, at der kan bidrages frivilligt fra fabrikanternes side. Jeg vil godt spørge Venstre, om man har sådan et realistisk og dokumenteret bud på, hvor mange frivillige bidrag der ville komme fra industrien til denne her fond.

Alt i alt er det vores grundholdning, at industrien bør betale for disse skader. Vi tror ikke på ministeriernes fortolkning af EF's produktansvarsdirektiv, og vi mener, man burde lave en ordning, hvorefter det er fabrikanterne, der bidrager, i lighed med hvad man har i andre EU-lande.

Annette Just (FP):

Da mit partis ordfører desværre heller ikke kan være til stede ved behandlingen af denne sag, vil jeg prøve lige så forsigtigt at forklare, hvad Fremskridtspartiet mener om dette beslutningsforslag.

For det første var jeg glad for at høre ministerens bebudelse af, at der nu kommer et lovforslag. Jeg giver fru Ester Larsen – tror jeg det var – ganske ret i, at det har vi ventet på længe, og vi har håbet på, at der nu kom en aftale med medicinalindustrien om, at den ville lave denne fond.

Derfor er Fremskridtspartiets indstilling også, at vi ikke ønsker at være med til, at det er receptpligtig medicin, der skal betale til en sådan fond, og at staten så tilmed, hvis der er underskud i fonden og der bliver behov for det, skal stå som garant, så pengene bare kan fosse ud den vej. Det er jo det, der står i punkt 3: At staten stiller det manglende beløb midlertidigt til rådighed. Jamen det kan altså blive en meget langvarig affære, det ved vi alle sammen, hvis det går galt.

Nej, det, der skal ske, er selvfølgelig, at enten må medicinalfabrikanterne tvinges til at lave en forsikring, som kan komme til udbetaling, hvis der er noget, der går galt, eller de må på den måde, som man har løst det i andre lande, tvin-